

DOKUMENTACE ZÁVĚREČNÉ PRÁCE

VYSOKÉ UČENÍ TECHNICKÉ V BRNĚ

BRNO UNIVERSITY OF TECHNOLOGY

FAKULTA VÝTVARNÝCH UMĚNÍ

FACULTY OF FINE ARTS

ATELIÉR PROSTOROVÉ TVORBY

SPATIAL DESIGN STUDIO

AK STE PRÍLIŠ CITLIVÝ, NANESTE SPF50+

IF YOU ARE TOO SENSITIVE, APPLY SPF 50+

DIPLOMOVÁ PRÁCE

MASTER'S THESIS

AUTORKA PRÁCE

AUTHOR

BcA. Michaela Rapavá

VEDOUCÍ PRÁCE

SUPERVISOR

doc. Mgr. Pavel Korbička

BRNO 2024

OBSAH DOKUMENTÁCIE:

TEXTOVÁ ČÁST	s. 5 - 42
Abstrakt SK	s. 5 - 8
Abstrakt ANJ	s. 9 - 12
Koncepcia	s. 13 - 21
“Love letter”	s. 22 - 32
Autorský text	s. 33 - 42
OBRAZOVÁ ČÁST	s. 43 - 48
Model	s. 43 - 46
Referencie	s. 47 - 48

Abstrakt

V záverečnej diplomovej práci sa študentka zaoberala presahom svojej doterajšej tvorby a tematicky na ne nadviazala. Témou diplomovej práce sa stala samotná autorka. V práci popisuje prostredníctvom autorského textu vzťah, ktorý pojednáva o jej vnútornom rozpoltení. Autorský text je v inštalácii prítomný ako vnútorný hlas. Autorský text je vytvorený zo zápiskov, ktoré funfujú ako scenár. Tvorí neviditeľnú, ale vnemovú časť inštalácie. Je ukrytý za trubkovým tvaroslovím a v znení zvukovej vložky, prerozprávaním autorského textu. Zvuk je napriek svojej "neviditeľnosti" v inštalácii rovnako dominantný ako trubková inštalácia. Zvuk je vytvorený zo štúdiovej nahrávky hlasu autorky, ktorá prerozprávava autorský text. V inštalácii je umiestnený bodovo z reproduktorov, prepojených viackanálovým outputom. Prerozprávaním autorského textu, umelkyňa prehovára zároveň k divákovi. Divák sa tak stáva jeho súčasťou. Objekt, pozostávajúci z hliníkových trubiek, je spájaný spojkami do tvaru vychádzajúceho z predošlých modelov. Trubkami

som opisovala emócie obsiahnuté v texte na základe pohybu, ktorý vnímam v spojitosti s autorským textom.

Tvarovosť trubiek sa tesne dotýka slov, ktoré v inštalácií znejú. Studentka tak tvorí myslením na telo ako východisko jednotlivých ohybov trubiek. Tie fungujú ako čiary, ktorými telo kreslí objekt. Poeticky preto podobne ako skladbu textu, skladá tiež objekt. Jednotlivé čiary- trubky, spája spojками do útvarov. Dôležitosť ich ohybu a umiestnenia nie je preto náhodná. Dôležitý bol celok.

Výsledkom tohto celku je inštalácia, prepojujúca materiál hlinikových trubiek a spojov s autorským textom ako zvukovým médiom,

2. Ciele práce

Diplomová práca si kládla za cieľ vytvoriť inštaláciu, ktorá rozpovie naratívne príbeh, pomocou textu a minimalistických tvarových objektov. Text vznikol ako zápis každodennosti, ktorý ale svojím vytrhnutím z kontextu jednotlivých časových úsekov dovoľuje byť chápaný a uchopený, na základe výkladu jednotlivca. Funguje ako

cesta, v ktorej prevedení materiálová surovosť pôsobí intenzívne na divákove vnútro, skrz vnútro autorky. Práca tak nesie osobitý prístup k materiálom, v ktorom metaforicky aj fyzicky pracuje so spojom.

3. Popis práce :

Diplomová práca Michaely Rapavej sa sústreďuje na telo v prepojení s textom v priestore a jeho schopnosti pôsobiť v emóciách ako autorky, tak diváka. Študentka sa vo svojej práci dlhodobo zaoberá prácou s telom, ktoré funguje v pozadí jej inštalácií ako konceptuálny kľúč. Pracuje minimalisticky a poeticky. Čistú materialovú linku a básnický jazyk spája vo svojich plošných i priestorových prácach, ktoré uceluje v inštaláciu. Figúra textu, v nich existuje ako rovnocenný výstavný prvok k materiálovej zložke jej inštalácii. Nestáva sa tak len akýmsi doprovodným prvkom, naopak je jej nosníkom. Vzniká tak celok, kde výsledkom je premostenie medzi umelkyniným vnútrom a vnemom diváka v špecifickej spovedi.

Vo svojej diplomovej práci tak nadviazala na predchádzajúcu inštalačnú skúsenosť, s cieľom podmieniť vnímanie jedinca.

V študentkynej tvorbe je dôležitý priestor, preto pre svoju prácu vhodne volila jej umiestnenie a výsledkom diplomovej práce sa tak stáva realizácia jej vízií pretvorených v inštaláciu site-specific jazykom.

Kľúčové slová: inštalácia, objekt, text, telo, zvuk

Abstract

In the final diploma thesis, the student deals with the overlap of her previous works and follows them thematically. The topic of the thesis was the author herself. In the work, she describes a relationship through the author's text, which discusses its internal division. The author's text is present in the installation as an inner voice. The author's text is created from notes that function as a script. It forms an invisible but perceptible part of the installation. It is hidden behind the tube morphology and in the wording of the sound insert, a retelling of the author's text. Despite its "invisibility", the sound in the installation is just as dominant as the tube installation. The sound is created from a studio recording of the author's voice narrating the author's text. In the installation, it is placed at points from loudspeakers connected by a multi-channel output. By narrating the author's text, the artist speaks to the viewer at the same time. The viewer thus becomes a part of it. The object, consisting of aluminum tubes, is connected to the shape based on the previous models. She used the tubes to describe the

emotions contained in the text, which she perceived in connection with the author's text.

The shape of the pipes is closely related to the words that are heard in the installation. The student thus creates by thinking about the body as a starting point for the individual bends of the tubes. These work as lines with which the body draws the object. Poetically, therefore, similar to the composition of a text, it also composes an object. Individual lines - pipes, connected by couplings into formations. The importance of their bending and placement is therefore not accidental. The whole is always important.

The result of this whole is an installation, connecting the material of aluminum pipes and joints with the author's text as a sound medium.

2. Objectives of the work

The aim of the diploma thesis was to create an installation that tells a narrative story, using text and minimalist shaped objects. The text is created as a record of everyday life, which, however, by being

removed from the context of painful periods of time, allows it to be understood and grasped, based on the interpretation of the individual. It functions as a path in which the material rawness has an intense effect on the viewer's inside, through the inside of the author. The work thus carries a special approach to materials, in which he metaphorically and physically works with the connection.

3. Artwork description:

Michaela Rapava's diploma thesis focuses on the body in connection with the text in space and its ability to affect the emotions of both the author and the viewer. In her work, the student has long been concerned with working with the body, which functions as a conceptual key in the background of her installations. She works minimalistically and poetically. She combines a clean material line and a poetic language in his surface and spatial works, which she integrates into an installation. The figure of the text exists in them as an equivalent exhibition element to the material component of her installation. It does not become just some kind of accompanying

element, on the contrary, it is its support. This creates a whole, where the result is a bridge between the artist's interior and the viewer's perception in a specific confession.

In her thesis, she builds on the previous installation experience, with the aim of conditioning the perception of the individual.

Space is important in the student's work, so she chose its location appropriately for her work, and the result of her thesis is the realization of her visions transformed into an installation in a site-specific language.

Keywords: installation, object, text, body, sound

Koncepcia

Prvotné myšlienky, ktoré vytvorili podhubie dipmovej práci boli zápisky. Zapisovala som si všetko, čo sa ma nejakým spôsobom dotýkalo. Zapisovala som si myšlienky.

Tieto texty sa tak stávajú útržkami každodennosti. Sú to záznamy života. Ide o spomienky počuté, videné, zažité. Tiež však fungujúce s antonymnou predponou “ne-”: veci nezažité, nevidené a nepočuté.

Pri zapisovaní týchto krátkych myšlienok dopredu nikdy neurčujem a nesnažím sa prehlbovať ich významovosť. Nesnažím sa v nich hľadať obsah či presah sebe samej... Kontinuálne ich zapisujem a následne v akomsi obhliadnutí sa za nimi a tiež za sebou samou, vyplynú v tému.

Následne, až keď mám postavené tématické mantinely, hľadám prepojenia, náväznosti a ich priesečník, v ktorom sa naratívne tieto zápisky stretávajú.

Keď som sa za obdobie približne uplynulého polroku snažila znovu vrátiť k týmto zapísaným vetám, doviedli ma k ich spoločnej tematike. Tou témou som sa nakoniec stala ja.

Zapisovala som si veci, ktorými som prehlbovala vzťah ku sebe samej, na základe vnemov, ktorými som bola obklopená.

Vníkala som, že ma vo vnútri seba niečo drása. Že tam z rady trčí niečo, čo vyčnieva a tým bol môj krývkajúci vzťah ku sebe samej.

Vždy keď mám tento pomyselný víťazoslávny pocit, že viem, čo zo zápiskov vyplýva, že viem v čo sa vyformovala ďalšia téma, potrebujem ju uchopiť a venovať sa jej. V tomto momente, ma vždy obklopí pocit precitnutia.

Osvietenia. Akoby na mňa zo zamračenej oblohy zrazu zasvietil jasný lúč a mne svitlo tiež.

Samotné zápisky nikdy nie sú pocitovo jednoliate. Zapisujem všetko to, čo mi pripadá dôležité si zapísať. Či už sú to pocity radostné či naopak ťaživé alebo sa nachádzajú v spektre emócií odohrávajúcich sa niekde medzi tými dvomi protipólmi.

Smútok, pocity beznádeje, radosti či spomienky ktorá vo mne vyvolá pocit, akoby som znovu bola dieťaťom. Akési náhle uvedomenie si niečoho... Jednoducho všetko to, čo vo mne vyvoláva emóciu. Preto sa ich snažím nikdy neanalyzovať za pochodu. Jednoducho ich zapíšem a oni v tom zápisku čakajú, kým sa k nim vrátim. Akoby som si ich pomaličky odkladala na jednu kôpku do priehradky na spodnú poličku sebe samej.

Pri obhliadnutí sa nad zapísaným, naskytla sa byť tematická spojitosť až podozrivo jednoduchá.

Síce som si to neuvedomovala, ale prežívala som obdobie, kedy som si sama nebola sebou istá.

Zapisovala som si preto okamihy, u ktorých som si pripadala znova živá.

Prevažovali však pocity odpojenia. Od sveta a najmä od toho svojho vnútorného sveta. Na to, aby som sa cítila, že sa teším, že ma teší všetko naokolo, potrebujem mať pocit, že je všetko jasné.

Že nikde nič netrčí a všetko je zabalené v hladkosti.

Ak si viem určiť túto vnútornú upratanosť, môžem sa niekam posunúť. Je to jednoduchšie, pretože nemusím prekračovať ten rozložený neporiadok.

Spätne si uvedomujem, že samotné zápisky využívam ako sebaterapiu. Ako nástroj, ktorým si práve dokážem znovuupratávať opätovne.

Témou diplomovej práce som sa preto musela stať ja.

Ja v zmysle všetkých verzií seba, o ktorých už viem.

Zamýšľam sa nad tým či zniem práve tak trochu sebecky. Či práve naopak, absolútne nesebecky?

Všetci sme svojou hlavnou postavou. Vložiť sa však do pozície hlavnej role a dovoliť si zároveň nahliadnuť na seba z vtáčej perspektívy bol však v skutočnosti omnoho ťažší, než som si pôvodne myslela. Musela som sa skutočne v mnohých aspektoch odosobniť a skúsiť sa pozeráť zvrchu.

Bolo nutné dostať sa cez túto verzia mňa, cez ktorú som sa potrebovala prehupnúť a skočiť do cesty sebe ako celku. Nie len predstave a minulosti, ale byť prítomná ako ten aktuálny model seba samej. Pozorujem ten celý dej ako videohru, v ktorej superhrdinkou som predsa ja.

Ide len o to aktualizovať všetky verzie a v tomto bode si ich uložiť na pamäťovú kartu.

Vedela som, že ak chcem uzavrieť v sebe určitú kapitolu, ktorá vo mne pišťala ako nejaký otravný vnútorný hlas, musela som ho dokázať stopnúť. Stopnúť, ale vypočuť a utíšiť. Znel ako nahlas pustená hudba, ktorá sa takmer stáva vo svojej hlasitosti absolútnym pozadím, ktoré vníma len podvedomie.

A tak sebareflektujem.

Čítam to zapísané a vnímam.

Ako som už spomenula, zápisky mali v sebe podstatnú príbehovosť a tá sa písala v podstate sama. Keď už som chápala, bolo vlastne jednoduché zložiť z nich jeden súvislý text. Fungoval totižto na základe mojej vnútornej neskladby.

Neskladba.

Toto slovo sa stalo tým prepojením. Práve to viedlo k premosteniu medzi predstavami toho, čo chcem koncipovať v inštalácii ako videné a čo v nej má zmysel ponechať naopak oku neviditeľné.

Naprieč postupným pomaličkým približovaním sa ku kryštalizácii samotného obrazu toho ako diplomová práca bude vyzerat', pracovala som v schéme videný-počutý-cítený.

Vedela som, že chcem autorský text znázorniť ako vnútorný hlas ako neviditeľnú, ale vnemovú časť inštalácie.

Text vytvorený so zápiskov slúžil ako scenár. Vnímala som ho zároveň ako skladbu. Naladenie toho rozladeného vnútorného hlasu, ktorý znie prostredníctvom inštalácie ku divákovému vnútru. Chcela som, aby poodkrytím svojho vnútra mohla som preniknúť do duše niekoho iného. No primárne mal však opätovne prehovárať ku mne. Divák je jeho súčasťou. Stáva sa vnútrom, ktoré vt'ahujem do seba.

A tak vznikol nápad použiť svoj autorský text ako vnútorný hlas.

Ako všadeprítomné, obklopujúce vnútro.

Zvuk je do inštalácie vnesený prostredníctvom štúdiovej nahrávky môjho hlasu znejúci z bodov umiestnených v priestore objektu.

Svoju diplomovú prácu preto pomyselne delím na vizuálnu časť a obsahovú časť.

Ideou sa tak stáva vzájomné prepojenie objektu so zvukovou inštaláciou.

Text a zvuk vznikol v postupnosti ako prvý, avšak tesne mu stál v päťach objekt. Objekt tvorený z trubiek. Trubkami opisujem emócie obsiahnuté v texte na základe pohybu, ktorý vnímam a cítim z veršov textu.

Tvarovosť trubiek sa tesne dotýka slov, ktoré v inštalácií znejú. Tvorím myslením na telo ako východisko jednotlivých ohybov trubiek. Tie fungujú ako čiary, ktorými telo kreslí objekt. V tele rôzne

schúlenom ,v rytme pomalého citlivého tanca, načúvaním hlasu, ktorý ztvárnil slovo.

Tento minimalistický objekt pozostáva z hliníkových trubiek spojených spojkami do tvaru vychádzajúceho z predošlých modelov. Telo fungujúce v celej inštalácii ako konceptuálny kľúč. Trubkový objekt je podobne ako zvuková časť inštalácie koncipovaný na základe autorského textu. Vyberám jednotlivé verše, ktoré v ich emočnom základe opisujú pohyb, obsiahnutý v tvare.

Písmená skladajú slovo a slová tvoria báseň. Poeticky preto podobne ako skladbu textu, skladám tiež objekt. Jednotlivé čiary-trubky, skladám spojkami do útvarov. Dôležitosť ich ohybu a umiestnenia nie je preto náhodná. Dôležitý je pre mňa vždy celok.

Celok ako výsledná inštalácia.

Celok, akým dokážem byť v tomto okamihu ja, sama.

Koncepciou prechádzam voľne do ďalšej časti textu, ktorá sa spôsobom, akým bola napísaná líši od popisného obsahu textu. Z tohto dôvodu, považujem za dôležité, umožniť komukoľvek, kto práve číta

tieto riadky, porozumieť, čo ma k tomu viedlo. Tejto časti textu som dala podnázov "Love letter". Píšem v nej pomyselný, nikdy neodoslaný list, určený sebe samej. Je formulovaný ako odkaz na záznamníku. Touto formou som sa snažila obsiahnuť priblíženie obdobia, ku ktorému sa vzťahuje. Volím preto voľnejší, hovorový štýl skladby viet, akoby som skutočne so sebou, ako niekym familiárnym, viedla rozhovor. List vyjadruje nefungujúci vzťah.

Vzťah, v ktorom tvorím pomyselný pár s verziou seba samej. Zvádzam s ňou vnútorný boj a pokúšam sa o uzmierenie. Metaforicky sa tak snažím predložiť určité riešenia a prísť na to ako tento rozkolísaný vzťah ukočírovať.

"Love letter" naväzuje na samotný autorský text, ktorý tvorí podstatu tejto diplomovej práce. Objavujú sa v ňom preto časti viet, ktoré sú zahrnuté v autorskom texte. V "Love letter" sú preto odlišené veľkým písmom, začiatkom každej kapitoly tohto listu.

“Love letter”

Moja najdrahšia,
ak mám začať od zárodkov vzniku tejto práce, musíš mi dovoliť o obhliadnutie sa a skúsiť nájsť predošlý koniec.

Pred magisterkým štúdiom, som na Favu absolvovala bakalárske štúdium. Vo svojej bakalárskej práci som sa snažila spracovať to, čo ma v tom období ťažilo najviac- smrť starej mamy. Vieš, že to nebolo ľahké, no snažila som sa tieto emócie obsiahnuť práve formou umenia. Tento životný zvrät som uchopila ako uzmiernenie sa so sebou samou, s ňou, s ňou a sebou bez nej.

Hľadanie seba však spočívalo v zmysle hľadania seba, ktorú som už nepoznala. Viem, že ti to bude pripadať ako klišé, ale snažila som sa znovu objaviť. Prísť na to, kým teraz som. Keď stratíš niekoho tak blízkeho, pripadá ti to akoby si stratila veľkú časť seba.

Vždy, keď som si už myslela, že sa hýbmem správnym smerom, že kráčam sama sebe naproti, precitla som nárazom do nepriehľadnej steny. Tá stena ma síce zrkadlí, takže sa v nej vidím, ale nepustí ma ďalej. Preto stojím, skúšam zaklopať, obzerám sa či niekto

náhodou neprejde. Ale nikto sa neobjaví. Nikto len ja a ten odraz seba v stene, spod ktorej cítim že prúdi jemne vzduch, tak usudzujem, že za ňou predsa len musí byť nejaký “život”.

Je to vlastne celkom zábavné. Vždy som sa totiž vnímala ako schránka, ako nejaký skelet, ktorý mi umožňuje si zároveň načúvať. Tak sa sama seba pýtam: Prečo si zrazu pripadám, že môj hlas pri každej snahe prehovoriť, tichne? Moje vlastné “ja” sa ku mne dostávalo len v akýchsi ozvenách. Snažiť sa nájsť sa v šere mi pripadalo ako jeden veľký zacyklený tunelový útvar. Obrovské zakrúžené priamky, v ktorých nebolo možné nájsť východisko. Pocitovo ma to nútilo vedieť ukázať si na dva body, nazveme ich bod A a bod B. V zmysle východisko číslo 1 a východisko číslo 2. Aj keď ich síce nevidím, cítim že si ma A a B pinkajú navzájom. Snád’ len zastaviť ten všadeprítomný prúd... Za ničím sa však nedá načiahnuť, o nič sa oprieť. Žiadna trčiaca vetva, o ktorú by sa dalo zachytiť v tejto mohutne prúdiacej rieke. Ako trosečník, na chvíľku si odpočinúť.

Chvíľku mi to trvalo, ale v tomto štádiu tápania a vynárania sa a znovu ponárania sa do seba samej v snahe udržať sa nad hladinou, mi to došlo. To nie je tá tečúca voda, ktorá by mala chcieť byť

zastavená. To nie je možné. Vždy budem mať pocit, že ma vlny bijú-
dokonca aj na tom mieste, kde sa snažím o odpočinutie si.

-

“ BREAK ON THOUGHT TO THE OTHER SIDE... “

-

Tak som si dovolila sa pustiť a nechať sa tým prúdom uniesť.
Stena, o ktorej som mala pocit, že sa nedá prekonať, prekážkou sa
viac nezdala byť. A zrazu som vedela to, čo som mohla zbadat' už
predsa dávno, ale pre vlastnú vnútornú slepotu som toho nebola
schopná. A to: Jediný spôsob ako sa snažiť prísť k sebe je nevidieť sa
v rozmazaní dvojmo.

Tým začína môj autorský text, ktorý ti neskôr ukážem.

Stoja tu dve Michaely. Dve my. Dve ja. Tú, ktorá zasadí zrnko
kvetu, čaká, stará sa o neho a pravidelne ho zalieva. Odkladá ho na
slnčné miesto a ono pomaly rastie. Až kvet vyrastie predasí ho do
zeme, kde kvety vedľa seba ukladá do pravidelných záhonov. A potom
je tu tá druhá, ktorú vnímam, že mi šlape po tých čerstvo zasadených
kvetoch. Nerobí to naschvál. Možno ju len tlačia boty. Možno v nich
má len kameň, ktorý ju nesmierne tlačí. Možno sa len snaží vyzliecť z

kostýmu, ktorý sama na seba navliekla a teraz nevie ako z neho von. Je priúzky a ramená jej v ňom vôbec nesedia. Snažila som sa ju obhajovať. Pochopiť. No napriek tomu, verdikt bol vždy rovnaký. Sú tu dve.

Všetko, čo je dostupné pod označením 2 v 1 mi vždy znelo ako skvelý nápad. Ako výhodná ponuka. Niečo, čo je inak dostupné, zrazu je lákavejším. Nevnímaš to tak tiež? Je to fakt bomba! To najlepšie, čo ťa môže stretnúť.

Teda až na to, že v tomto prípade tomu tak úplne nie je. Chcela som len, aby mi vyšlo jedno. O to dať si vzájomné “high five”. Tlapnúť si na to a byť jedna s druhou zase kamoška. Lenže ono to stále nejak bolelo. Tik-tak...

Zvykla som si na to, zatvárať oči. Zatvoriť a spať.

Autorský text, neskôr poslužil vo svojej koncepcii ako neustály rozhovor so sebou samou. Text síce znejúci ako “love story”, ale divák musí byť pozorný.. Musí vedieť počúvať. No... Alebo tiež nemusí, že? Jasné, že nemusí, ale pozri, to isté som robila doteraz tiež a aha, kam sme sa dostali?

-
“ ...DOORS CLOSED.

HORSE SHITS, MY BROKEN HEART.”

-

WARNING! Please handle with care: FRAGILE

Citovosť sa mi stala darom aj prekliatím. Ale keďže všetko vzniká v retrospektíve, pokúsim sa ti to vysvetliť, dobre?

A tak plačem. Hnevám sa a...

Hnevám sa, že ma nikto nevidí. Či nevníma? No asi nepočuje.

Ale ako to môžem očakávať od niekoho iného, ak to nedokážem sama? Patetické, však?

A tak zase ku mne cupitá tá moja “druhá Miša” a hovorí mi, že je to OK. No tak mi to nepripadalo. Ako to myslí? Rozchichotaná zase niekam beží. Beží, dá si okolo mňa pár kolečiek a zrazu –bum- pri ďalšom kolečku do mňa vrazí a sme znovu jedno.

Ja som ja. Už zase sa podobám.

-
“HEAD SHOULDERS KNEES AND TOES
HEAD SHOULDERS KNEES AND TOES
AND EYES AND EARS AND MOUTH AND NOSE
HEAD SHOULDERS KNEES AND TOES
.....”

-
V tom čase som čítala knihu od Tracey Emin - Works 1963/
2006, kde sú zaznamenané rozhovory s Carl Freedman. Úprimnosť a
otvorenosť Tracey hovoriť o tom, čo som inými slovami zažívala tiež,
mi prišlo v tom čase veľmi blízke. Pocit vidieť a chápať, skrz dielo
emócie niekoho iného. Pripadalo mi, že ju absolútne chápem. Mám
rada, ak umenie dokáže natočiť zrkadlo tvojim smerom.

Vyberám preto dve časti z knihy, kde Tracey rozpráva o svojej
skúsenosti a jej traumatickom zážitku spojeným so smrťou a tiež jej
precitnutím, úzko spätým s jej “life stylom”. Nedá sa presne do
posledného slova stotožniť s každou formuláciou konkrétnych
životných údelov, ale to od seba ani od teba vlastne nechcem. Chcem

ti ukázať ale časť, v ktorej rozpráva o smrti. Myslí pritom na svoje dieťa.

V čom považujem umenie krásne je to, že aj keď nie je možné sa ztotožniť s každým bodom života niekoho iného, sme schopní v nich nájsť svoje svlastné skúsenosti. Dokážem si osvojiť jej slová. Dokážem sa pozeráť na tieto situácie jej očami a vidieť pritom pred sebou niekoho iného. Myslieť na niekoho koho poznám práve ja. Emin o tom v druhej ukážke hovorí tiež. A tento aspekt som sa vždy snažila obsiahnuť vo svojej tvorbe. Chcem divákovi umožniť cítiť, myslieť a vidieť. Skúsiť vidieť skrz niekoho iného, seba samého.

Str. 67

“[as voiceover] Ah... I gave up painting, I gave up art, I gave up believing, I gave up faith. I had what I called my emotional suicide, I gave up a lot of friendships with people, I just gave up believing in life really and it's taken me years to actually start loving and believing again. I realised that there was greater idea of creativity. Greater than anything I could make just with my mind or with my hands, I realised there was something... the essence of creativity that moment of

conception, the whole importance, the whole being of everything and I realized that if I was going to make art it couldn't be about...it couldn't be about a fucking picture. It couldn't be about something visual. It had to be about where it was really coming from...I had greater understanding of where things really came from and where they actually ended up so I couldn't tolerate, or, or, err, I just felt it would be unforgivable of me to start making things, filling the world up with more crap. There's no reason for that. But if I couldn't fill the world up with someone I could love for ever and ever and ever than there was no way I could fill the world up with just like menial things. That's art."

A tá spomínaná druhá časť, ktorá mi utkvela z tejto knihy v hlave, je časť, kde odpovedala na otázky k jednej z jej najznámejších inštalácií "My bed".

V "My bed" som sa videla. Prikladám ti teda ešte toto:

Str. 251

C: Can you remember the moment of conception? You woke up one day and...

T: [interrupting] No, I didn't wake up one morning actually. I'd been asleep for days. I'd been drinking excessively. I was a walking disaster. I weighed about seven stone. My legs were as thin as my wrists. I was a bit of a mess to say the least.

C: What was wrong?

T: I was alone. And i was frightened.

C: Frightened of what?

T: Frightened of being alone. But forever.

C: Mmmm, that is a scary feeling. What made you think you were going to be alone forever?

T: Because love was too difficult.

C: So everything was a mess?

T: I'd go out drinking for a week, and I hadn't eaten for days, and I was at the point of hallucinating. Nothing would stay inside of me – everything was like constant diarrhoea, washing right through me. I'd gone out, and stayed up 'til dawn, came home, got into bed and didn't wake up until two days later. When I woke up I was so dehydrated I thought if I don't drink some water I'm going to die. I sort of fell over and crawled my way to the kitchen, got a drink, slowly

had a few sips and made my way back to the bedroom, and I stood, and it was like ugghh... It was disgusting. And I looked at the bed and thought 'Oh my God, I could have died in there', and that's how I would have been found. And then from one second looking horrible it suddenly transformed itself into something removed from me, and something beautiful. I suddenly imagined it out of that context, frozen, outside of my head, in another place.

C: Did you think anybody else would share your epiphany?

T: Artists are meant to have those kinds of visions, aren't they? If other people were in the same situation, they wouldn't see it as art. They'd think 'Oh fuck, I better clean this up. 'But for me by transforming it into art in my head, I'd already cleaned it up.

Chápeš? Toto je presne ono. Súhlasím. A viem, že ty prikyvuješ hlavou tiež. Pretože si súčasťou mňa.

Hmm, o tom to asi celé je... a o tomto to asi vždycky bude. Upratať si v sebe. Vedieť si zakaždým a po všetkom upratať. Zašpiníš. Upraceš. Upraceš a zašpiníš.

-

“ ILL SHOW YOU, I WILL.

I'LL TAKE YOU THROUGH THIS TUNEL.

PEEK AND BOO!

-

Tak to je asi všetko.

Asi sme už na konci toho, čo som ti chcela na začiatku odkázať.

Tak sa maj a zatiaľ,

s láskou Miša.

Tak a teraz už asi len zostáva ukázať nakoniec, no v neposlednom rade, môj autorský text.

Tak prosím, tu je:

Autorský text

“If you are too sensitive, apply SPF50+”

Hi, my love welcome in my thoughts. Shall we go ahead?

There is always two of us, 2 of “me”.

The good one and the other one.

Look around, in this pain of mine.

You know what?, I thought about it, I thought about it a lot

actually and I realised, that maybe..

Maybe I just cannot make art anymore. It just hurts, you

know?

Like a Yeah

And I am so sorry, I find it so easy to fall asleep.

So up, up up keep yourself up and come!

We don't have much time...

So rip a hole in me and just listen; Are you comfortable now?

It should be warm here,

and if not, "Rub your thumbs together and put them to the

bridge of your nose"

My mother told me "It heals".

Shush, shush love, don't hesitate.

Come on in. Here, hold it!

I am afraid of dark too, but don't worry I am here now, with

you.

It is okay.

No, i don't find it creepy. I live here.

Here.

Take it, but don't put too much pressure on it.

- Boom boom boom boom.

Boom boom boom boom-

Ok, that's it. Can we move on? I'm bored.

Did you know that mayflies only live for one day? I find it
beautiful.

Do you?

All right! Well...why do you think it's sad? I love it.

Omg, could you be the one? 'Cause I feel so light.

Oh, you turn me on...

-

Please don't turn the lights off. I want to feel, i want to feel.

*Twinkle, twinkle little star, how I wonder what you are...

I like the feel of grass on my feet!

Oh no, it's still growing ... Now I feel so small.

Why is there grass everywhere?

-drop, drop-

Don't cry you're really not alone, i promise, i just... i don't
know!

Get your shits together!

Omg, wee wee how pathetic....

Where are you going?

I-...

Wheere are you?

-I want you near.

Where the fuck are you?!

Ok, never mind, go fuck yourself.

Are you OK?

Oh, there you are! I thought I lost you for a while.

Don't scare me like that.

I loved you.

I mean.. I'll always love you.

That's not what I meant, why do you always have to be right?

Shhh - please don't be loud! ... She found out I'm charcoal-like
again.

Not-even-there... or there's no one, nowhere to stay, only same
places to go.

Burning feet, tired from walking round, round all the time.

I was shaking with fleas,
bad dreams wrapped in fake fur.
And yet, i had to find myself again...

Then suddenly,
-puf-
I am, talking with an alien.

I have to carry myself now, carefully in a small bag.
Indeed, with those golden stripes.
Tightly.
Yeah, in a pocket of those Levis jeans you gave me.

And then I cried.
I cried, but I didn't wanted to...
“It's okay, you told me, it's okay.”
It was necessary.

Stars.

I see a millions sparkles.

Now I know, you're a comet, then burn, motherfucker...

Ouch!

WARNING!:

“The stove is sometimes hot! Make sure that you have turned off the plates, after you used them and let them cool naturally to room temperature. Thank you.”

Dragging my sensitive skin type onto hard concrete.

That's ok, lots of hydration could help.

Wear the spf, at least 50.

Everyday, I said bye.

Don't even get me started about the cliches of mine, doors
closed.

Horse shits, my broken heart.

Move!... Here goes

infinite energy

loading, only waiting to fuck me over.

Uff, aren't you tired suddenly? I should lay down maybe...

Being-

Just being and laying.

I am such a liar but nobody listen, nobody cares.

But thats ok, cause: same.

So fuck you and fuck everybody and fuck each other, together

in one bed,

I want you, you.

How could you smell so good?

I watched myself falling in love with you and I don't want

that.

I want to cleanse my soul with Palo Santo and then maybe be

with u forever.

I realised I am fucked...

I don't want to exist again.

Just turn me off, no battery left. No sugarcoating.

I am getting older and tonight, oh boy, tonight I am wearing
armour.

Standing one feet above you..

Nothing ever change. So I like you and maybe say it back.

I care.

I care. I fucking care...

Like "Hallo, at least I am doing something?!"

** Everybody loves my baby

She get high

She get high

She get high

She get high,

yeah

When I see a dead bird, I always imagine it sleeping in an
invisible bed.

I find Time to be hard sometimes,
I should lie down again, I'm spinning...

Freckless.

On a planet, so shy, so fragile.

I hate that glass, I hate how round it looks even though it
seems to be still green.

See?! Flies are drowning in water... stupid

... Stupid

Stupid,

Stupid.

I won't help them, why should I?

Everyone likes themselves, you see?

Impatience -

* ** Head, shoulders, knees and toes, knees and toes.

Head, shoulders, knees and toes, knees and toes.

and eyes and ears and mouth and nose.

Head, shoulders, knees and toes, knees and toes.

I'm running, don't stop me now. You're fading...

Pale, so pale.

Don't turn your head back. You don't really want that.

You wanted what you thought you had.

Oh dear...

** ** Break on through to the other side

Break on through to the other side

Break on through to the other side,

yeah

But hey, wanna see my favorite place?

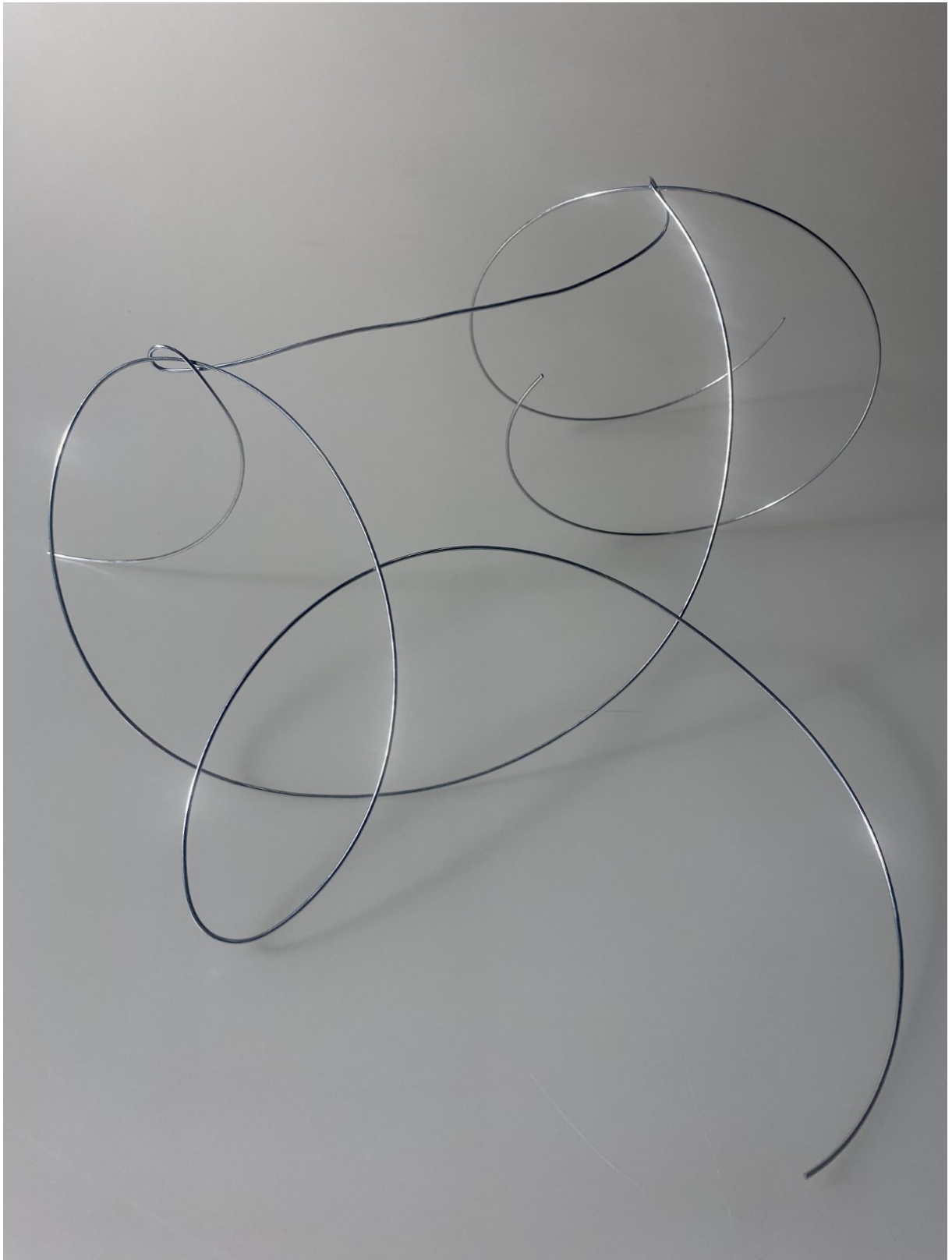
I'll show you, I will.

I'll take you through this tunnel.

Peek and boo!

OBRAZOVÁ ČASŤ

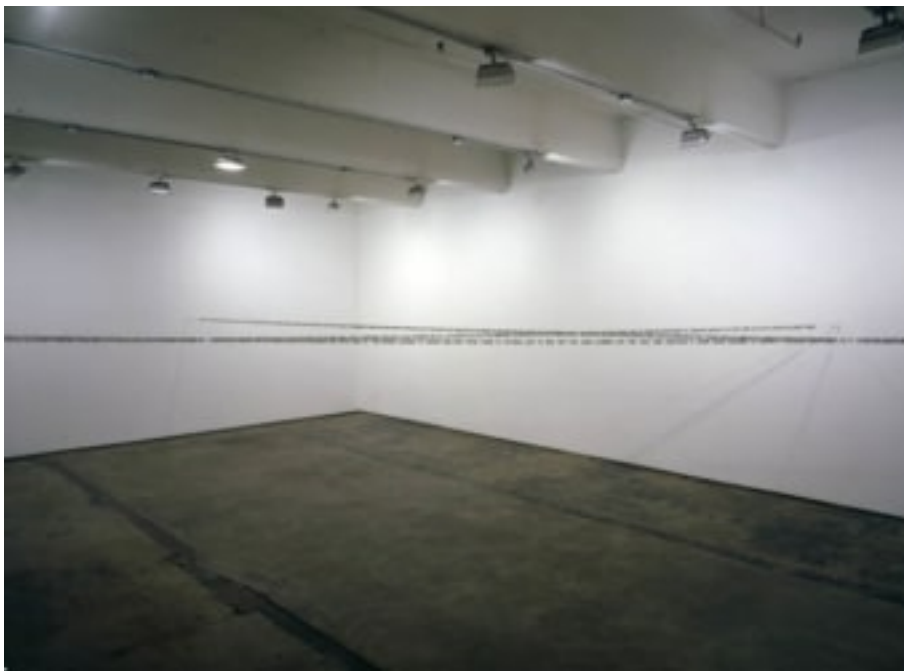
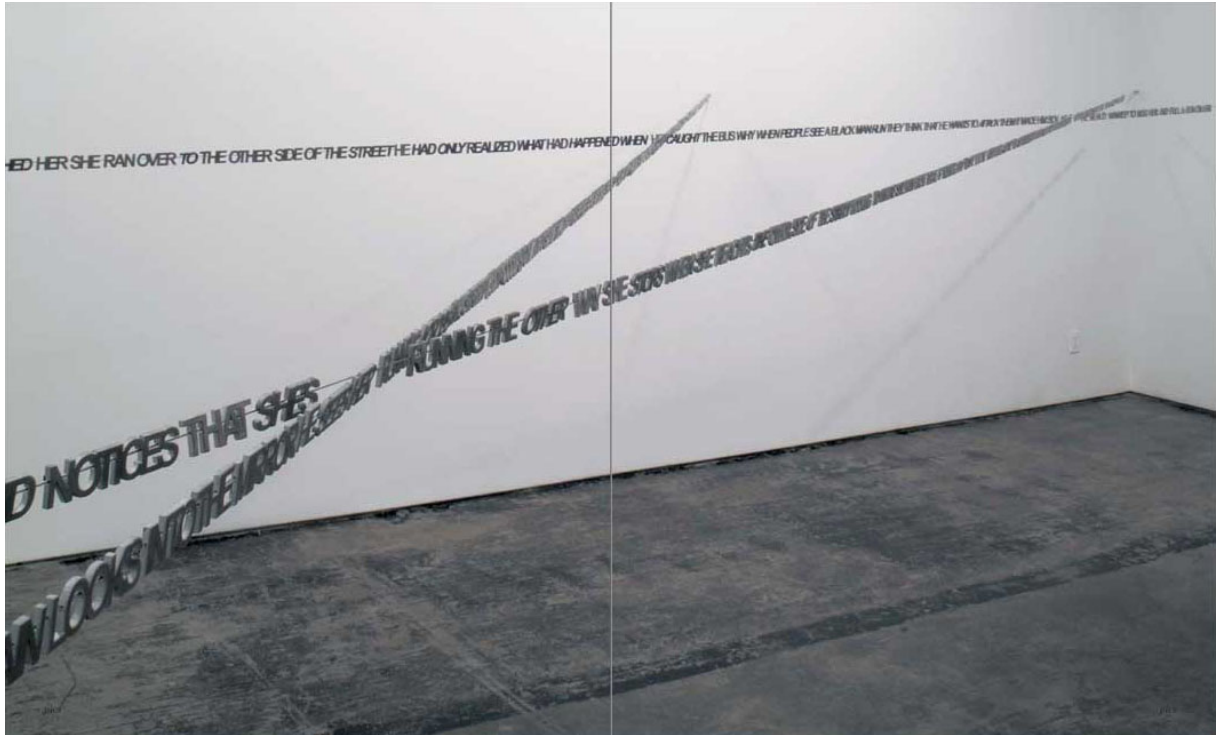

Model trubkového objektu v inštalácii “If you are too sensitive, apply SPF50+”, drôt, 2024

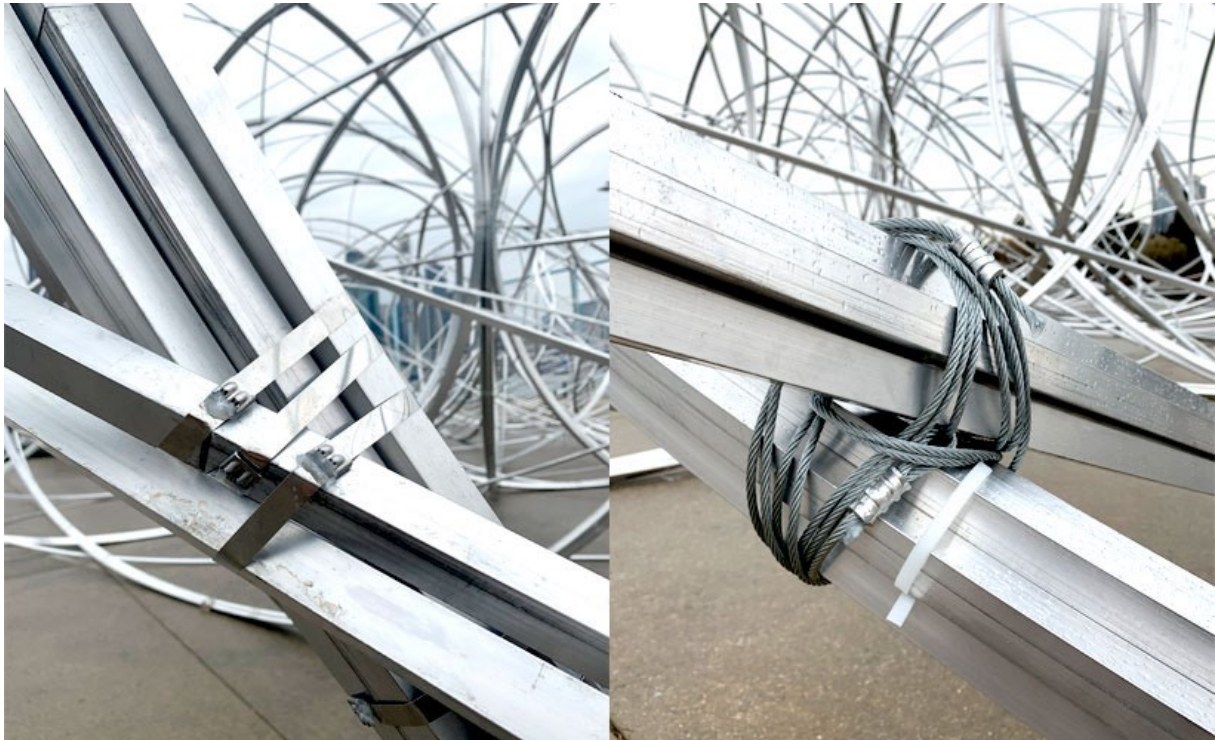
Referencie

Ján Mančuška

“True story”, NY, 2004

Antony Gormley

“New York Clearing”, NY, 2020